

socialpolitikere de seneste år, ved man jo godt, at problemet er stigende.

I Socialdemokratiet mener vi, det kunne være nyttigt med en fælles definition. Det ville være nyttigt for os i vores arbejde med at finde ud af, hvordan udviklingen former sig, og det vil vi gerne være klogere på, fordi vi gerne vil gøre nogle kloge og nyttige indsatser. Her kunne en fattigdomsgrænse være et redskab, som vi ikke har til rådighed i dag.

En fattigdomsgrænse skal imidlertid være en dynamisk størrelse og ikke en størrelse, som er med til at fastlåse folk der, hvor de nu befinder sig. Vi skal hele tiden kunne finde ud af, hvor grænsen skal sættes, og hvordan vi skal operere med redskabet, og derfor skal vi hele tiden være i stand til at hente aktuelle oplysninger om, hvordan den pågældende gruppe har det, og hvordan vilkårene for gruppen udvikler sig.

Der er grupper, som vi ikke synes bør indgå i en dynamisk model. De studerende er blevet nævnt tidligere i debatten, og det er vi enige i. Det vil ikke være kløgtigt at tage den gruppe med, og der kan også være andre, som man ikke synes hører til gruppen af fattige. Det er noget af det, som vi må forvente skal indgå i arbejdet med forslaget.

Sidste år udtalte CEPOS og socialministeren, at ulighed i samfundet skaber dynamik. Det havde vi nogle lange debatter om, og statsministeren slog en pæl igennem det. Det kunne der ikke være tale om, han mente ikke, det var rigtigt, og socialministeren ombestemte sig og sagde, at lighed er en dynamisk faktor i vores samfund.

Socialdemokraterne er interesserede i at drøfte dette spørgsmål. Vi ser gerne, at der arbejdes hen imod en dynamisk model, og vi kan se, at de mennesker, som faktisk ved noget om spørgsmålet, anbefaler, at der indføres et sådant begreb. ASF-Dansk Folkehjælp har anbefalet det, regeringens eget Rådet for Socialt Udsatte har sagt, at det kunne være et rigtig godt redskab, hvis det bliver brugt rigtigt, og man kan også sige, at det kunne være en logisk følge af regeringens eget handlingsprogram »Det fælles ansvar«.

Kl. 12.40

Med disse bemærkninger om det, vi gerne vil sætte ekstra fokus på, skal jeg konkludere, at Socialdemokraterne synes, det er et godt forslag, som vi gerne vil arbejde videre med. Med hensyn til den bekymring, der skulle være for, at der laves stive systemer, som stigmatiserer folk, må

man jo sige, at det i høj grad afhænger af, hvor kreative vi er i vores måde at formulere tingene på. Det kommer an på, hvor stift man vil have det, eller hvor dynamisk man vil have det, og Socialdemokraterne bekender sig til den dynamiske model.

Mia Falkenberg (DF):

Da vores ordfører, fru Tina Petersen, ikke kan være til stede, skal jeg læse hendes tale op:

I dag skal vi behandle et forslag, som omhandler definitionen af, hvad fattigdom i Danmark kan være. Som det er kendt, rejser SF årligt denne debat om ulighed og fattigdom i Danmark – en debat, som omhandler de allersvageste og de mest udsatte grupper i vores samfund.

Det er noget, som Dansk Folkeparti tager meget alvorligt, men det skal dog siges, at vi ser en del anderledes end SF på, hvad fattigdom kan være. Hermed ikke sagt, at de emner, som fremhæves i forslaget, ikke er relevante, men der har altid været forskel på rig og fattig, og vi tror ganske enkelt ikke på, at den kan udlignes med en fattigdomsgrænse. Men her i Danmark skal vi bestræbe os på, at forskellen ikke bliver større, og vi skal foretage de nødvendige foranstaltninger, der skal til for at undgå fattigdom.

Danmark er et rigt land. Økonomisk står vi stærkt, og materielt hører den danske befolkning til blandt de allerbedst stillede i verden. Risikoen for at blive socialt udsat er forholdsvis lille hertilands, da indsatsen prioriteres temmelig højt, og vores samfund bruger milliarder af kroner på netop at forebygge, at nogen skal nå dertil, hvor de for alvor mærker, hvad fattigdom er.

Indsatsen for de socialt udsatte i Danmark er stor, men vi skal huske, at penge ikke gør alt. En væsentlig prioritering må og skal være, at initiativerne på området har en effekt, så den indsats, der ydes, passer bedst til den enkelte og er helhedsorienteret, og den opgave kan i sig selv være relativt svær at løse.

Det sværeste er at definere fattigdom og hvem, begrebet omhandler. Vi snakker om mennesker, og mange har ikke kontakt til det offentlige system. De problemer, de har, og problemernes årsager er tit så komplekse, at vi har svært ved nå ind til og ikke mindst at forstå dem. Vi ved alle, at en person måske ikke alene er hjemløs, men også sindslidende eller alkoholiseret hjemløs, og der findes selvfølgelig også stofmisbrugerne.